

JOAN F. MIRA

“Llavors vingué la humanitat devastadora, francesos sobretot, grans consumidors, i no collien els mol·luscs sinó que arrasaven la superfície de la roca amb grans matxets o armes de guerra semblants. D'això, supose, en devien dir eficàcia o productivitat. El producte eficaç de la qual és la ruïna.”

Devastacions

Vist quin és el curs del món i de la història aquest primer any del segle feliç, no futur sinó ja present, és a dir, vist quin president hi ha als Estats Units d'Amèrica i quins projectes té per al planeta i per als seus habitants, vista la desesperada situació dels africans subsaharians o sobresaharians tant si es queden al seu país com si intenten arribar a les costes d'Europa en les barques de la mort, vist el berlusconisme triomfant, vist l'estat de la literatura catalana i la composició de l'Acadèmia de la Llengua Valenciana, perdó, Valenciana de la Llengua, vista la sagrant bogeria suïcida dels habitants jueus i musulmans de Terra Santa, vist que Manuel Fraga serà reelegit a Galícia, i Aznar a Espanya i Zaplana a la Comunidad, o l'aznarista o el zaplanista que toque, vista la hipotètica successió de Jordi Pujol, vista la situació de l'economia a l'Argentina i la perpetuïtat de Fidel Castro a Cuba, vist que els russos i els xinesos, mancomunadament, comencen a devastar la infinita Sibèria, i que els japonesos s'entesten a continuar caçant ballenes, i que a l'illa de Còrsega es diuen nacionalistes dotzenes de petits grups de petits gàngsters assassins amb caputxa, vist tot això i alguns aspectes més de la realitat que ens fa i ens acompanya cada dia, el meu esperit aquest final d'agost no és optimista sobre el futur de l'espècie humana en el planeta terra, i de l'espècie hispànica i de l'espècie valenciana i catalana en el seu respectiu terreny o territori. Hauria de sentir-me una mica reconfortat pel fet que Josemari Aznar ha alliberat la meua petita platja de la presència de centenars de policies, pelegrins, zaplanetes diversos i altres molèsties que interferien la plàcida contemplació de la mar. Hauria de sentir-me optimista, doncs, per haver-me alliberat d'aquestes devastacions estètiques del meu mes d'agost, però eren devastacions efímeres: la mar és al seu lloc, els pins que no s'han cremat també, les ones continuen abocant a la platja fustam podrit i plàstics i quitrà, fa molt de goig passejar i després netejar-se els peus amb aigua, etcètera. I el meu fill té una barca, li ha entrat una vocació estival de pescador, i en companyia de veterans i experts en la matèria tornen cada nit de la mar d'Orpesa amb un poal o dos plens de mabres, orades i pagells.

Aquesta és la qüestió, i sembla una banalitat: si el món sencer actuara com els pescadors de canya, el meu pessimisme seria en tot cas una patologia personal, no una conclusió empírica. El pescador de canya trau els peixos un a un, pocs o molts, mai no en trau massa, no més dels que poden donar-li plaer o satisfacció, o el gust d'exhibir-ne algun de gros o de regalar-ne a la família. Allà on pesca el pescador de canya, sempre hi haurà més peix. Allà on practiquen l'arrossegament del fons marí, les xarxes de molts quilòmetres i altres destruccions mal anomenades arts, la devastació està assegurada. Que és com funciona la major part del personal: arrancant i consumint recursos que no es recuperaran mai. Com a la costa de roca a la vora de la meua platgeta, que fa vint o trenta anys donava bona collita de clòtxines menudes saboroses, caragols i eriçons, i jo en treia alguns grapats, un a un, arrancant-los amb cura i respecte. Llavors vingué la humanitat devastadora, francesos sobretot, grans consumidors, i no collien els mol·luscs sinó que arrasaven la superfície de la roca amb grans matxets o armes de guerra semblants. D'això, supose, en devien dir eficàcia o productivitat. El producte eficaç de la qual és la ruïna: no hi ha més eriçons, ni clotxinetes delicioses, ni caragols, ni res. I així han passat, també, els primers set o vuit mesos al meu petit país, projectant, en nom de l'eficàcia i del progrés, la destrucció d'allò que no és recuperable, paisatges agraris, paisatges urbans, la Via Augusta entre Borriol i la Pobla Tornesa, devastacions petites al costat de les grosses que es fan a l'Àsia o a Amèrica, però si són petites és perquè ací no en podem fer de més grans, no per falta de ganes. I aquesta és la insensatesa que ens unifica amb la resta dels humans.